

ския брѣгъ до 1000 тона каменни въглища. Слѣдъ като поставили единий редъ торпидитѣ, въ часа 7¹/₂ се завърнали надирѣ.

На 4-й гжстата мъгла дала възможность на руситѣ да поставжтѣ безпрепятственно и втория редъ; слѣдъ което за нѣколко дена не се забелѣзвало никакво движение въ флотилията и, турскитѣ монитори пакъ почнали да се показватъ и дразнятъ русекитѣ моряци, които рѣшили и другъ опитъ да направатъ.

На 13-й сутрѣнъта почналъ да вали силенъ дѣждъ и до средъ ноцъ продължавалъ. Небето се покрило съ мрачни и черни облаци. Паднала и една гжста мъгла, съмрачило се като въ рогъ и нищо не се виждало; а съединението на всичкитѣ тѣзи условия, обѣщавало щастие за едно рисковано предприятие.

На 14-й въ часа 1 слѣдъ полунощъ, лейтенантитѣ: Александръ Павловичъ (Шестаковъ), Иванъ Ларионовичъ (Петровъ), мичманитѣ: Владимиръ Петровичъ (Персинъ), Митрофанъ Яковилевичъ (Балъ) и румжнскій майоръ Муржеско, съ 4 малки параходчета, потеглили къмъ турскитѣ монитори. Тѣ отивали на явна и почти неизбѣжна смъртъ — само единъ Богъ ги избавилъ.

Най-първо вървело параходчето „Цесаревичъ“ подъ началството на Дубасова съ Муржеско и 14 матроси. Слѣдъ него „Ксения“ подъ началството на Шестакова съ Петрова и 9 матроси. Послѣ „Джигатъ“ съ Персина и 8 матроси, а най-надирѣ „Цесаревна“ съ Бала и 9 матроси. Тѣ вървели на расстояние единъ отъ други по на 20 сажена, та въ случай на нещастие съ нѣкое отъ тѣхъ, другото да му притърчи на помощъ. А когато пристигнали на опредѣленото мѣсто, образovali кръгъ въ водата, тѣй щото ако ударѣтъ на Дубасова се укаже неудаченъ, Шестаковъ да сгрѣля, нъ въ случай, че и той не сполучи, тогава да сгрѣля Персинъ а най-послѣ и Балъ.

Въ часа 3¹/₂ дѣждѣтъ съвършено утихналъ и отъ параходчетата които се намирали вече въ Мачинския ржавъ, съзрѣли въ дрезгавината голѣмъ мониторъ, на когото отъ дѣсно се намиралъ единъ броненосецъ, а отъ лѣво воененъ параходъ. Въ минутата въ която Дубасовъ рѣшилъ да нападне на монитора и казалъ на Шестакова като види слѣдсвиего на първия ударъ той да бжде готовъ за вторий, отъ турска страна се чулъ гласъ: *кимъ диръ о?* (кой е този). Дубасовъ, разумева се, трѣбвало да даде отговоръ, нъ какъ да отговори! Въ това врѣме дошло му на умъ да каже, че е тѣхенъ човѣкъ и като знаидъ на